

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 29. 11. 2017 domáhal na žalovaném zaplacení částky 180 000 Kč s příslušenstvím jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení vedeného u Okresního soudu v Děčíně (dále jen „OS Děčín“) pod sp. zn. [REDAKCE] (dále též jako „posuzované řízení“).
2. Žalobce uvedl, že u OS Děčín bylo jeho žalobou dne 24. 1. 2005 zahájeno řízení o zaplacení částky 2 173 500 Kč, řízení bylo vedeno pod sp. zn. [REDAKCE] OS Děčín rozhodl rozsudkem ze dne 23. 4. 2013, kterým byla žaloba zamítnuta. O žalobcově odvolání pak rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „KS Ústí nad Labem“) rozsudkem ze dne 15. 10. 2014, kterým rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil. Řízení bylo pravomocně ukončeno dne 4. 12. 2014. O žalobcově dovolání bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS ČR“) ze dne 26. 10. 2016, kterým bylo dovolání odmítnuto. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5. 12. 2016. Žalobce má tak za to, že řízení, které bylo zahájeno dne 24. 1. 2005 a ukončeno dne 5. 12. 2016, a trvalo tedy 10 let a 11 měsíců, bylo nepřiměřeně dlouhé. Žalobce uvedl, že největších průtahů se zřejmě dopustil okresní soud, který byl vícekrát delší dobu nečinný. Upozorňoval především na prodlevu mezi zahájením řízení dne 24. 1. 2005 a prvním jednáním dne 11. 4. 2007 (více než dva roky); mezi jednáními ve dnech 22. 4. 2009 a 26. 1. 2010, vrácením spisu dne 3. 10. 2011 a jednáním dne 27. 9. 2012. Dále žalobce poukázal na prodlevu mezi odesláním spisu odvolacímu soudu dne 18. 9. 2013 a rozhodnutím o opravném prostředku dne 15. 10. 2014 (více než rok). Také mezi podáním dovolání dne 4. 2. 2015 a rozhodnutím dovolacího soudu dne 26. 10. 2016 uběhl rok a 8 měsíců. Žalobce uvedl, že v důsledku této nepřiměřené délky soudního řízení, kterou nezpůsobil a nemohl ji nijak ovlivnit, mu vznikla újma a podle zákona č. 82/1998 Sb. má nárok na přiměřené zadostiučinění, jehož výši vyčíslil na částku 180 000 Kč - za první dva roky řízení požadoval částku 15 000 Kč, za třetí až dvanáctý rok řízení pak požadoval částku 150 000 Kč (15 000 Kč/rok), přičemž takto vypočtenou souhrnnou částku 165 000 Kč navýšil o necelých 10 % na částku 180 000 Kč s ohledem na svůj věk žalobce, zdravotní stav a význam věci pro svou osobu. Žalobce uvedl, že při hodnocení nemajetkové újmy by mělo být zohledněno to, že se nejednalo o skutkově složitou věc, ale na druhé straně šlo o věc, která měla pro žalobce zásadní význam, neboť se jednalo o odškodnění újmy na zdraví, která byla žalobci způsobena. Tato dlouhodobá nejistota měla i s ohledem na věk žalobce negativní vliv na jeho zdravotní stav. Požadavek na zaplacení částky 180 000 Kč žalobce uplatnil u žalovaného žádostí ze dne 28. 4. 2017, k jejímuž projednání do doby podání žaloby nedošlo. Podanou žalobou se tak žalobce domáhal zaplacení částky 180 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 29. 10. 2017, tj. ode dne následujícího pod dni 28. 10. 2017, kdy uplynula půlroční lhůta k projednání předběžně uplatněného nároku u žalovaného, do zaplacení.
3. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný potvrdil, že u něho žalobce žádostí dne 28. 4. 2017 uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění ve výši 180 000 Kč z titulu nepřiměřené délky posuzovaného řízení. Žádost byla vyřízena stanoviskem ze dne 30. 11. 2017, ve kterém žalovaný konstatoval, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu v tom směru, že celková délka řízení nebyla přiměřená, a poskytl žalobci zadostiučinění v penězích ve výši 105 625 Kč. Po rekapitulaci průběhu posuzovaného řízení žalovaný uvedl, že celková délka řízení činila ke dni vydání stanoviska 11 let a 10 měsíců. V posuzovaném řízení se jednalo se o spor, jehož předmětem bylo nárokování si náhrady škody na zdraví s trvalými následky, způsobené žalobci dopravní nehodou, a uložení povinnosti placení doživotní renty. V rámci dokazování bylo provedeno množství listinných důkazů, prokazujících výši zdravotní újmy utrpěné žalobcem v důsledku zmíněné nehody a výši ztížení jeho společenského uplatnění. Žalovaný uvedl, že povaha projednávané věci měla bezpochyby vliv na délku řízení, která však byla způsobena i průtahy soudu I. stupně. Konkrétně se jedná o časové prodlevy od zahájení řízení do prvního jednání ve věci (skoro dva roky) a doba od zadání do vypracování znaleckého posudku (rok a dva měsíce). U jednání soudu II. stupně

a NSČR se již průtahy nevyskytovaly. U takovéto věci složitější povahy, projednávané a rozhodované třemi soudy soudní soustavy, se délka řízení z povahy věci prodlužuje, nicméně žalovaný uzavřel, že délka trvání řízení po skoro 12 let je nepřiměřená. Žalovaný dále uvedl, že na délce řízení se v určité míře podílel svým chováním i sám žalobce. Žalobce v řízení u soudu I. stupně 2x vypověděl zvoleného právního zástupce a v průběhu řízení 2x žádal o ustanovení právního zástupce. Další překážkou bylo zpětvzetí žaloby, které ale následně žalobce prohlásil za neplatné a žalobu ponechal k projednání. Na trvání projednání dovolání mělo pak vliv žalobcovo nedostatečné právní zastoupení, které je pro jeho projednání nezbytné. Nutnost opakovaných dotazů a výzev ze strany soudu k doplnění podání a vyjádření se žalobce či jeho výběru svého právního zástupce mělo za následek poměrně opožděnou možnost NSČR projednat dovolání. Samotné řízení před ním však proběhlo v přiměřené lhůtě. Z těchto důvodů byl při určení výše přiměřeného zadostiučinění brán ohled kromě obtížnosti sporu, stupňů soudní soustavy projednávajících věc a významu pro žalobce také na jednání žalobce během řízení. Avšak skutečnost, že žalobce využil nejen řádných ale i mimořádných opravných prostředků včetně opakované snahy o mimosoudní vyrovnání s žalovaným, nelze brát k jeho tíži, byť se odráží v posuzování přiměřenosti délky řízení. Při stanovení konkrétní výše zadostiučinění žalovaný postupoval podle stanoviska NSČR sp. zn. Cjpn 206/2010, kdy žalovaný dospěl nejprve k základní částce 162 500 Kč s tím, že za 1 rok řízení náleží částka 15 000 Kč, přičemž za první dva roky náleží částka v poloviční výši. Tato základní částka pak byla snížena s ohledem na složitost věci o 20 %, s ohledem na stupně soudní soustavy o 20 %, s ohledem na podíl žalobce na délce řízení o 15 % a naopak byla základní částka zvýšena z důvodu vyššího významu řízení pro žalobce o 5 %. Základní částka přiznaného zadostiučinění byla tedy snížena celkem o 35 %. Žalovaný tedy považuje zadostiučinění poskytnuté v rámci mimosoudního projednání věci za zcela přiměřené a dostačující.

4. V podání došlém soudu dne 3. 8. 2018 vzal žalobce svou žalobu do částky 105 625 Kč, kterou mu žalovaný zaplatil dne 12. 12. 2017, částečně zpět. Vedle zbylé částky 74 375 Kč s příslušenstvím žalobce nadále požadoval též zaplacení zákonného úroku z prodlení z již zaplacené částky 105 625 Kč za dobu od 29. 10. 2017 do 12. 12. 2017. Řízení bylo v rozsahu zpětvzetí částečně zastaveno usnesením ze dne 27. 9. 2018, č. j. 11 C 133/2017-36.
5. K obraně žalovaného pak žalobce zopakoval, že sám průtahy řízení nezavinil, a to ani změnou zástupce, ani svou žádostí o ustanovení zástupce, neboť těmito kroky pouze realizoval svá práva. Žalobce neměl důvod k tomu, aby nějak spekulativně měnil právní zástupce za účelem průtahů řízení, když byl tím, kdo žaloval a očekával zaplacení náhrady škody. Žalobce se tak neztotožňoval se závěry žalovaného a nepovažoval za správné snížení částky zadostiučinění z žalovaným uváděných důvodů.
6. Podáním ze dne 22. 1. 2019 žalovaný učinil nesporným žalobcem uváděné datum zaplacení částky 105 625 Kč, tj. den 12. 12. 2017.
7. Soud postupoval dle § 115a o. s. ř. a k projednání věci samé nenařizoval jednání, neboť ve věci bylo možné rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
8. Na základě účastníky předložených listinných důkazů učinil soud následující skutková zjištění:
9. Žalobou došlou OS Děčín dne 24. 1. 2005 se žalobce domáhal zaplacení částky 714 898,54 Kč a poskytování měsíční renty ve výši 1 700 Kč po J ██████ Ch ██████ (dále jen „Žalovaný“), respektive po vedlejších účastnících ČSOB Pojišťovně (dále jen „VÚ“) z titulu náhrady škody na zdraví, kterou Žalovaný způsobil žalobci při dopravní nehodě dne 10. 12. 2002. Dne 28. 1. 2005 byla žaloba zaslána Žalovanému i VÚ k vyjádření. Dne 23. 2. 2005 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ k žalobě. Dne 15. 3. 2005 bylo žalobci a Žalovanému zasláno vyjádření VÚ. Dne 10. 10. 2005 byl soudu doručen dotaz žalobce, kdy bude nařízeno jednání ve věci.

Dne 12. 10. 2005 bylo nařízeno jednání na 1. 2. 2006. Dne 25. 10. 2005 bylo soud doručeno vyjádření VÚ. Dne 1. 2. 2006 proběhlo první jednání před soudem I. stupně, které bylo odročeno na neurčito za účelem mimosoudního řešení sporu, účastníci žádali o lhůtu 2 měsíců. Dne 7. 6. 2006 byla zaslána ze strany soudu žalobci výzva k informaci o stavu mimosoudního jednání. Dne 28. 7. 2006 byla tato výzva soudu zaurgována. Dne 2. 1. 2007 bylo nařízeno jednání na 11. 4. 2007. Dne 11. 1. 2007 VÚ požádal o časový posun nařízeného jednání z důvodu dopravního spojení, které bylo téhož dne přesunuto na 13. hodinu stejného dne. Dne 11. 4. 2007 proběhlo jednání, které bylo odročeno na dobu 30 dnů za účelem doplnění žaloby o skutková tvrzení ohledně zdravotního stavu žalobce a k upřesnění žalobního petitu. Dne 18. 4. 2007 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce k otázkám jeho zdravotního stavu; toto vyjádření bylo dne 7. 5. 2007 bylo rozesláno ostatním účastníkům. Dne 19. 9. 2007 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce a rozšíření žaloby o placení výživného na nezaopatřené děti a doživotní rentu; tato podání žalobce byla dne 20. 9. 2007 rozeslána ostatním účastníkům. Dne 19. 10. 2007 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ k návrhu na rozšíření žaloby; toto vyjádření VÚ bylo dne 2. 11. 2007 zasláno žalobci spolu s přípisem, aby ve lhůtě 15 dnů sdělil, zda bere žalobu zpět. Dne 16. 11. 2007 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém odkazuje na doposud neukončené kroky v rámci mimosoudních jednání. Dne 19. 11. 2007 bylo soudu doručeno oznámení žalobce o mimosoudním vyrovnání, ve kterém odkazuje na navýšení bodového hodnocení ztížení společenského uplatnění a v případě, že bude dle jeho návrhu provedeno zvýšení hodnocení a následně takto dojde k úhradě, vezme žalobu zpět. Dne 22. 11. 2007 bylo toto vyjádření žalobce zasláno VÚ k vyjádření. Dne 12. 12. 2007 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ, ve kterém uvedl, že na požadavky žalobce nepřistoupí; toto vyjádření VÚ pak bylo dne 13. 12. 2008 rozesláno ostatním účastníkům. Dne 1. 2. 2008 bylo soudu doručeno ze strany VÚ vyjádření s informováním o dalším navrhovaném mimosoudní řešení věci. Dne 7. 2. 2008 bylo soudu doručeno oznámení právního zástupce žalobce o ukončení právního zastoupení žalobce. Dne 14. 2. 2008 bylo v reakci na vyjádření VÚ o mimosoudním projednání soudu doručeno vyjádření žalobce, kterým sdělil, že za splnění v podání uvedených podmínek vezme žalobu zpět. Dne 30. 4. 2008 žalobce požádal o ustanovení právního zástupce. Dne 2. 5. 2008 byla žalobci zaslána výzva k doplnění a doložení tvrzení stran své žádosti o ustanovení zástupce. Dne 19. 5. 2008 žalobce soudu předložil vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech spolu s přílohami. Dne 9. 6. 2008 žalobce soudu předložil zpětvzetí žaloby, které však současně navázal na splnění konkrétních podmínek. Dne 24. 6. 2008 bylo soudu doručeno další sdělení VÚ k mimosoudním jednáním mezi účastníky. Dne 26. 6. 2008 žalobce soudu předložil oznámení o neplatnosti svého zpětvzetí žaloby spolu s doplněním žaloby a žádostí o nařízení jednání ve věci. Dne 16. 7. 2008 žalobce u soudu podal návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením ze dne 17. 7. 2008 byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut, rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 7. 2008. Dne 7. 8. 2008 žalobce u soudu podal odvolání proti usnesení ze dne 17. 7. 2008; toto odvolání bylo rozesláno dne 8. 9. 2008 ostatním účastníkům. Dne 16. 9. 2008 bylo vydáno usnesení, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o ustanovení zástupce. Dne 17. 9. 2008 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ k odvolání žalobce proti usnesení ze dne 17. 7. 2008. Dne 17. 10. 2008 byla soudu doručena žádost žalobce o sdělení data nařízení jednání ve věci. Dne 13. 11. 2008 byla věc předložena KS Ústí nad Labem k rozhodnutí o odvolání proti usnesení ze dne 17. 7. 2008. KS Ústí nad Labem odvolání odmítl pro opožděnost usnesením ze dne 24. 11. 2008. Dne 12. 2. 2009 bylo soudu doručeno sdělení VÚ o vzájemné korespondenci se žalobcem. Dne 16. 2. 2009 bylo nařízeno jednání na den 21. 4. 2009, které bylo na žádost VÚ posunuto na den 22. 4. 2009. Dne 22. 4. 2009 proběhlo jednání, při kterém bylo uloženo žalobci, aby do 30. 6. 2009 doplnil změny žaloby a navrhl k tomu důkazy. Dne 24. 6. 2009 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, specifikace žaloby. Dne 6. 10. 2009 byla soudu doručena žádost žalobce o nařízení jednání, téhož dne bylo nařízeno jednání na den 26. 1. 2010 a zároveň byla rozeslána specifikace žaloby ze dne 24. 6. 2009 ostatním účastníkům. Dne 9. 11. 2009 bylo soudu doručeno vyjádření Žalovaného a VÚ

ke specifikaci žaloby; dne 12. 11. 2009 byla tato vyjádření zaslána ostatním účastníkům. Dne 1. 12. 2009 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádřením ostatních účastníků ve věci ze dne 9. 11. 2009; tato replika byla dne 4. 12. 2009 rozeslána ostatním účastníkům. Dne 18. 1. 2010 byla soudu doručena žádost VÚ k zajištění umožnění provedení důkazu přehráním DVD a výslechem svědka. Dne 26. 1. 2010 proběhlo jednání, při kterém byl proveden účastnický výslech žalobce a výslech svědka J. Š. jednání bylo odročeno na neurčito za účelem zpracování znaleckého posudku. Dne 9. 2. 2010 bylo soudu doručeno stanovisko VÚ k promlčení nároku na ztížení společenského uplatnění; toto stanovisko bylo dne 12. 2. 2010 zasláno ostatním účastníkům. Dne 12. 3. 2010 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce ke stanovisku vedlejšího účastníka o promlčení nároku. Dne 29. 4. 2010 byla účastníkům řízení zaslána výzva k zaslání dotazů pro znalce; na výzvu soudu byla doručena pouze odpověď VÚ dne 19. 5. 2010. Dne 12. 8. 2010 bylo vydáno usnesení, jímž byl ustanoven znalec z oboru zdravotnictví za účelem stanovení rozsahu poškození zdravotního stavu žalobce v příčinné souvislosti s dopravní nehodou ze dne 10. 12. 2002; v usnesení bylo znalci uloženo vyhotovit znalecký posudek do 3 měsíců ode dne převzetí spisu. Spis byl zaslán znalci dne 16. 9. 2010. Dne 19. 1. 2011 byl soudu doručen dotaz žalobce, zda již byl vypracován znalecký posudek, přípisem ze dne 20. 1. 2011 bylo žalobci odpovězeno, že spis je u znalce. Dne 25. 5. 2011 byla soudu doručena žádost znalce o prodloužení termínu vypracování znaleckého posudku do 30. 9. 2011, přičemž žádosti bylo ze strany soudu přípisem téhož dne vyhověno. Dne 3. 10. 2011 bylo soudu doručeno vyčíslení znaleckého za vypracování znaleckého posudku a vypracovaný znalecký posudek. Dne 7. 11. 2011 byla soudu doručena žádost žalobce o zaslání znaleckého posudku. Dne 28. 11. 2011 byl znalecký posudek rozeslán žalobci a Žalovanému, téhož dne bylo vydáno usnesení, jímž bylo znalci přiznáno znalečné ve výši 35 400 Kč. Dne 6. 1. 2012 byla doručena žádost VÚ o zaslání znaleckého posudku. Dne 9. 2. 2011 byl doručen znalecký posudek VÚ. Dne 5. 3. 2012 byla ze strany soudu zaslána vedlejšímu účastníku výzva k doplnění podání ze dne 6. 1. 2012. Dne 8. 3. 2012 VÚ soudu sdělil, že odvolání vůči rozhodnutí o výši znaleckého podávat nebude. Dne 19. 3. 2012 byla účastníkům řízení ze strany soudu zaslána výzva k vyjádření se ke znaleckému posudku. Dne 23. 3. 2012 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce ke znaleckému posudku a návrh na jeho doplnění spolu s dalšími návrhy na dokazování. Dne 30. 3. 2012 bylo soudu doručeno vyjádření Žalovaného ke znaleckému posudku. Dne 11. 4. 2014 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ ke znaleckému posudku. Dne 18. 5. 2012 byla vyjádření účastníků ke znaleckému posudku rozeslána ostatním účastníkům. Dne 9. 7. 2012 bylo nařízeno jednání na 2. 10. 2012. Dne 1. 10. 2012 bylo odročeno nařízené jednání na 21. 11. 2012 bez uvedení důvodu. Dne 1. 11. 2012 bylo nařízené jednání znovu odročeno, a to na 13. 2. 2013, opět bez uvedení důvodu. Dne 5. 11. 2012 byla soudu doručena omluva znalce z účasti na jednání. Dne 10. 1. 2013 byla soudu doručena žádost žalobce o odročení jednání nařízeného na den 13. 2. 2013. Dne 14. 1. 2013 bylo jednání odročeno na den 17. 4. 2013. Dne 17. 4. 2013 proběhlo jednání, při němž byl proveden účastnický výslech Žalovaného, zástupkyně VÚ, žalobce, a znalců. Toto jednání bylo odročeno na den 23. 4. 2013 za účelem vyhlášení rozsudku. Dne 18. 4. 2013 byla soudu doručena specifikace nákladů řízení žalobce. Dne 23. 4. 2013 byl vyhlášen rozsudek, jímž byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta. Dne 7. 5. 2013 bylo soudu doručeno vyúčtování znaleckého za účast znalců při jednání dne 17. 4. 2013. Dne 16. 5. 2013 bylo soudu doručeno oznámení o ukončení právního zastoupení žalobce. Dne 21. 5. 2013 byla soudkyně prodloužena lhůta k vypracování písemného vyhotovení rozsudku do 22. 7. 2013 z důvodu složitosti věci. Dne 10. 6. 2013 bylo vypracováno písemné vyhotovení rozsudku spolu s pokynem k rozeslání rozsudku. Dle odůvodnění rozsudku vzal sud za prokázané, že žalobce utrpěl odškodnitelnou újmu na zdraví, kdy při úrazu zaviněném Žalovaným byl závažným způsobem porušen zdravotní stav žalobce. Odškodnění, které již bylo žalobci poskytnuto ze strany VÚ (1 086 000 Kč z titulu ztížení společenského uplatnění, 116 520 Kč z titulu bolestného) a které bylo vyšší, než částky stanovené ve znaleckém posudku, však soud považoval za dostačující. Dne 1. 7. 2013 bylo soudu doručeno odvolání žalobce proti

rozsudku; toto odvolání bylo rozesláno ostatním účastníkům dne 16. 8. 2013. Dne 2. 9. 2013 byla soudu doručena urgence k přiznání a proplacení znalečného. Dne 19. 9. 2013 byla věc předložena KS Ústí nad Labem za účelem rozhodnutí o odvolání do rozsudku. Ve dnech 12. 2. 2014, 13. 3. 2014, 1. 9. 2014 byly soudu doručeny výzvy k úhradě znaleckého posudku. Dne 4. 9. 2014 bylo odvolacím soudem nařízeno jednání na den 15. 10. 2014. Dne 9. 10. 2014 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ k odvolání žalobce proti rozsudku. Dne 15. 10. 2014 proběhlo jednání před odvolacím soudem, během něhož byl vyhlášen rozsudek, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen. Spis byl vrácen OS Děčín dne 13. 11. 2014 a rozsudek KS Ústí nad Labem byl účastníkům rozeslán dne 20. 11. 2014. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 4. 12. 2014. Dne 16. 12. 2014 bylo vydáno usnesení, jímž bylo přiznáno znaleckému ústavu znalečné ve výši 5 711 Kč, a zároveň byl dán pokyn účtárně k proplacení dříve přiznaného znalečného ve výši 35 400 Kč. Dne 29. 1. 2015 pak byl dán pokyn účtárně k proplacení znalečného ve výši 5 711 Kč. Dne 12. 2. 2015 bylo soudu prvního stupně doručeno prostřednictvím NSČR dovolání žalobce ze dne 5. 2. 2015. Dne 10. 3. 2015 bylo soudu prvního stupně doručeno vyjádření České advokátní komory, že žalobce nepožádal o určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Dne 19. 3. 2015 byl žalobce usnesením vyzván ke zvolení si právního zástupce pro dovolací řízení, jehož prostřednictvím by si podal řádné dovolání. Dne 1. 4. 2015 byla soudu doručena žádost žalobce o ustanovení právního zástupce. Dne 7. 5. 2015 byla žalobci zaslána výzva k doložení svých poměrů. Dne 25. 5. 2015 bylo doručeno soudu žalobcem prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Dne 28. 7. 2015 se soud dotazoval Mgr. Marty Hrubešové, zda jí jsou známy skutečnosti, které by bránily jejímu ustanovení zástupcem žalobce, dne 30. 7. 2015 soudu sdělila, že takové skutečnosti jí nejsou známy. Dne 22. 12. 2015 bylo vydáno usnesení, jímž byla žalobci ustanovena zástupcem pro dovolací řízení Mgr. Marta Hrubešová. Dne 26. 2. 2016 žalobce usnesením vyzván k odstranění nedostatků dovolání. Dne 24. 3. 2016 bylo soudu doručeno upravené dovolání žalobce prostřednictvím ustanovené zástupkyně. Dne 7. 6. 2016 bylo soudu doručeno vyjádření VÚ k dovolání žalobce, dne 10. 6. 2016 pak bylo soudu doručeno vyjádření Žalovaného k dovolání. Dne 15. 7. 2016 byla věc předložena NSČR k rozhodnutí o podaném dovolání. Dne 26. 10. 2016 vydal NS usnesení, jímž bylo dovolání odmítnuto. Spis byl vrácen OS Děčín dne 14. 11. 2016, rozhodnutí NSČR pak bylo rozesláno účastníkům dne 24. 11. 2016. Rozhodnutí NSČR pak nabylo právní moci dne 5. 12. 2016. *(zjištěno ze spisu OS Děčín sp. zn. [redacted])*

10. Žádostí ze dne 28. 4. 2017, došlou žalovanému téhož dne, uplatnil žalobce z důvodů následně uvedených v podané žalobě u žalovaného požadavek na zaplacení částky 180 000 Kč jako přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky posuzovaného řízení. Žalovaný žádost vyřídil stanoviskem ze dne 30. 11. 2017, ve kterém z důvodů následně uvedených ve vyjádření k žalobě konstatoval, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a za vzniklou nemajetkovou újmu přiznal žalobci zadostiučinění ve výši 105 625 Kč. Přiznaná částka 105 625 Kč byla žalobci zaplacena dne 12. 12. 2017. *(zjištěno ze žádosti žalobce, dopisu žalovaného ze dne 19. 5. 2017, stanoviska ze dne 30. 11. 2017, shodných tvrzení účastníků).*
11. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
12. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.

13. Dle §§ 14, 15 zákona se nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
14. Žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.
15. Dle § 13 zákona odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
16. Dle § 31a zákona se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
  - a) celkové délce řízení,
  - b) složitosti řízení,
  - c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
  - d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
  - e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
17. Na základě shora uvedených skutkových zjištění dospěl soud, obdobně jako žalovaný v rámci předběžného projednání, k závěru, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Řízení bylo zahájeno dne 24. 1. 2005 a skončilo právní mocí usnesení NSČR o odmítnutí dovolání dne 5. 12. 2016, trvalo tedy celkem 11 let a 10 celých měsíců, resp. 142 celých měsíců.
18. Pokud jde o jednotlivá kritéria rozhodná pro posuzování délky řízení, bylo posuzované řízení složitější po skutkové a procesní stránce. Z hlediska skutkového bylo nutné zjistit trvalé následky na zdraví žalobce, což se promítlo do procesní stránky věci, kdy bylo nutné zpracovat znalecký posudek, jehož zpracovatelé pak byli při ústním jednání vyslechnuti. K procesní složitosti je nutno dále přičíst skutečnost, že v řízení bylo rozhodováno o návrhu na nařízení předběžného opatření, a to na dvou stupních soudní soustavy, opakovaně bylo rozhodováno o ustanovení zástupce, soudu bylo adresováno větší množství podání účastníků, kdy žalobce opakovaně měnil či upřesňoval svůj žalobní požadavek, k čemuž se zejména vedlejší účastník opakovaně vyjadřoval. Ve věci samé pak rozhodovaly 1x OS Děčín, 1x KS Ústí nad Labem a 1x NSČR. Účastníkům řízení jistě nelze upřít využití opravných prostředků k uplatňování či bránění jejich práv, každé podání opravného prostředku si však vyžádá určitou dobu jak na zadministrování věci před předložením vyšší instanci (zaslání opravného prostředku k vyjádření, vybrání soudního poplatku apod.), tak na vlastní nastudování a projednání věci před soudem vyšší instance, kterou nelze přičítat státu (vyjma odvolání do usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného

opatření – viz dále). Věc nebyla zcela jednoduchá ani po právní stránce. Přestože se jednalo o jinak standardní spor o odškodnění újmy na zdraví jako následku dopravní nehody, musel soud posuzovat naplnění jednotlivých předpokladů odpovědnosti za takovou újmu a v kontextu učiněných skutkových zjištění pak zvažovat výši náhrady, která by měla žalobci za utrpěnou újmu náležet.

19. Pokud jde o postup orgánů veřejné moci (soudů), je nutno konstatovat, že v řízení nebyly vždy činy úkony v přiměřených lhůtách, došlo k několika průtahům či minimálně nekoncentrovanému postupu, které měly negativní vliv na celkovou délku řízení a které je nutno přičíst státu. Dne 16. 3. 2005 bylo přeposláno vyjádření vedlejšího účastníka, posléze byl spis pouze lhůtován a až k dotazu žalobce na nařízení jednání ze dne 10. 10. 2005 bylo dne 11. 10. 2005 nařízeno ústní jednání na den 1. 2. 2006. V tomto postupu lze dle názoru soudu spatřovat průtah cca 4 měsíce. Ústní jednání konané dne 1. 2. 2006 bylo k návrhu účastníků odročeno na neurčito za účelem mimosoudního jednání. Dne 7. 6. 2006 se soud dotazoval žalobce na výsledky mimosoudního jednání, dne 28. 7. 2006 soud žalobce urgoval. Při absenci vyjádření pak bylo dne 28. 12. 2006 nařízeno ústní jednání na den 11. 4. 2007. Primární odpovědnost za prodloužení řízení v této fázi je dle názoru soudu nutno přičíst žalobci, který byl pasivní a nereagoval na výzvy soudu (viz dále u jednání žalobce), avšak pasivitu přičitatelnou státu je nutno konstatovat i na straně soudu (zejména ve 2. pololetí roku 2006), který při absenci podkladů o pokračujících jednáních o mimosoudním řešení věci nařídil další ústní jednání až po 14 měsících po jednání posledním. Dne 7. 8. 2008 došlo soudu odvolání žalobce do usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření, dne 17. 9. 2008 podal k tomuto odvolání své vyjádření vedlejší účastník. Poté, co se žalobce dne 17. 10. 2008 dotazoval, kdy bude ve věci nařízeno jednání, byl spis dne 13. 11. 2008 předložen KS Ústí nad Labem k rozhodnutí o odvolání. KS Ústí nad Labem pak odvolání žalobce odmítl pro opožděnost usnesením ze dne 24. 11. 2008, spis byl OS Děčín vrácen dne 4. 12. 2008. Z uvedeného je zřejmé, že mezi podáním odvolání a vrácením spisu z odvolacího soudu uběhly cca 4 měsíce, přitom odvolání bylo opožděné a o odmítnutí z tohoto důvodu měl rozhodnout sám soud prvního stupně (§ 208 odst. 1 o. s. ř.). V předmětném čtyřměsíčním prodloužení řízení tak soud spatřuje prodlevu přičitatelnou státu v délce cca 3 měsíce. Dne 24. 6. 2009 došlo k upřesnění žaloby na základě výzvy soudu při jednání konaném dne 22. 4. 2009. Dne 6. 10. 2009 žalobce opětovně požádal o nařízení ústního jednání, které bylo téhož dne nařízeno na den 26. 1. 2010. V uvedené době je dle názoru soudu nutno spatřovat průtah (i s ohledem na dobu, po kterou řízení již trvalo) v délce cca 1-2 měsíce. Dne 12. 8. 2010 byl ve věci ustanoven znalec (znalecký ústav) se lhůtou k vyhotovení znaleckého posudku do 3 měsíců ode dne převzetí spisu. Spis byl odeslán dne 16. 9. 2010. Až dne 25. 5. 2011, tj. cca 5 měsíců po lhůtě k vypracování znaleckého posudku požádal znalec o prodloužení lhůty k vypracování do 30. 9. 2011 kvůli přetíženosti, přičemž do podání žádosti soud znalce žádným způsobem o předložení znaleckého posudku neurgoval. Žádosti znalce bylo vyhověno a dne 3. 10. 2011 došel soudu znalecký posudek, který však byl účastníkům rozeslán až dne 5. 12. 2011. V uvedeném postupu (pasivita při urgenci znalce k předložení posudku, prodleva při rozeslání posudku) je dle názoru soudu nutno spatřovat prodlevu přičitatelnou státu v délce min. 6 měsíců. Přestože byl posudek rozeslán dne 5. 12. 2011, soud až dne 16. 3. 2012 rozeslal účastníkům výzvu k vyjádření k posudku ve lhůtě 30 dnů. Soud tedy postupoval nekoncentrovaně a uvedenou tříměsíční prodlevu je nutno přičíst státu. Ústní jednání nařízené na den 2. 10. 2012 bylo bez uvedení důvodu odročeno na den 21. 11. 2012 a následně též bez uvedení důvodu odročeno na den 13. 2. 2013. Jednání tak bylo bezdůvodně oddalováno pod dobu 4 měsíců, kdy tuto prodlevu je opět nutno přičíst státu. Dne 19. 9. 2013 spis předložen KS v Ústí nad Labem s odvoláním do rozsudku, odvolací soud pak až dne

4. 9. 2014 nařídil odvolací ústní jednání na den 15. 10. 2014. Od předložení spisu do nařízení jednání tak bez objektivních důvodů uplynul cca 1 rok, v čemž je nutno spatřovat průtah cca 9 měsíců. Dne 30. 7. 2015 došlo vyjádření osloveného advokáta stran možnosti zastupování žalobce v dovolacím řízení, kdy již před tím byla dvouměsíční prodleva mezi dojitím podkladů od žalobce a oslovením advokáta, a až dne 22. 12. 2015 byl žalobci ustanoven zástupce pro dovolací řízení. V uvedeném postupu tedy soud spatřuje prodlevu přičitatelnou státu v délce cca 4 měsíce.
20. Pokud jde o jednání žalobce, má soud za to, že svým jednáním k celkové délce řízení rovněž nezanedbatelným způsobem přispěl. Ústní jednání konané dne 1. 2. 2006 bylo odročeno k návrhu účastníků na neurčito za účelem mimosoudního jednání. Na dotaz soudu ze dne 7. 6. 2006 a následnou urgenci soudu ze dne 28. 7. 2006 k podání informace stran výsledků mimosoudních jednání žalobce žádným způsobem nereagoval, proto bylo dne 28. 12. 2006 bez dalšího nařízeno ústní jednání na den 11. 4. 2007. Až při tomto ústním jednání žalobce sdělil, že vedlejší účastník v mezidobí odškodnil další jeho poškození zdraví a žaloba bude asi brána částečně zpět, a byla mu poskytnuta lhůta 30 dnů k dotvrzení skutečností stran zdravotního stavu, kdy takováto tvrzení došla soudu dne 18. 4. 2007. Popsané jednání žalobce jde k jeho tíži, neboť z podaného vyjádření a jeho příloh jednoznačně vyplývá, že následně doplněné skutečnosti mu byly známy mnohem dříve, když poslední posudek o ztížení společenského uplatnění, kterým svá tvrzení dokládal, byl ze dne 13. 3. 2007. Rovněž je nutno přičíst k tíži žalobce jeho jednání v měsících říjen 2007 až únor 2008, ve kterých předkládal soudu různé návrhy na mimosoudní vyrovnání, za kterých by vzal žalobu zpět, čímž zahlcoval řízení, aniž by se jasným a konkrétním způsobem vymezil jeho předmět (vedlejší účastník dne 12. 12. 2007 navrhl koncentraci řízení, neboť žalobce stále měnil své žalobní požadavky). Rovněž je nutno přičíst k tíži žalobce jeho jednání v souvislosti se zpětvzetím žaloby ze dne 9. 6. 2008, které žalobce učinil s podmínkou, přičemž k takovému úkonu účastníka se ze zákona nepřihlíží, mimoto žalobce dne 26. 6. 2008 sdělil, že zpětvzetí neplatí, a znovu upřesnil žalobu. V neposlední řadě je třeba přičíst k tíži žalobce skutečnost, že ústní jednání nařízené na den 12. 3. 2013 bylo odročeno z důvodu dovolené jeho zástupce na den 14. 4. 2013. Naopak ve prospěch žalobce je nutno přičíst jednání, které mělo na průběh řízení, resp. jeho délku pozitivní vliv. Takto se žalobce dne 10. 10. 2005 dotazoval, kdy bude nařízeno jednání, přičemž soud reagoval hned následujícího dne a jednání nařídil. Podobně na dotaz žalobce ze dne 17. 10. 2008, kdy bude ve věci nařízeno jednání, soud reagoval okamžitým předložením spisu KS Ústí nad Labem s odvolání do předběžného opatření. Stejně tak k žádosti žalobce o nařízení ústního jednání ze dne 6. 10. 2009, bylo jednání nařízeno ještě téhož dne. Ve prospěch žalobce je pak nutno přičíst i dotaz ze dne 19. 1. 2011, zda již byl zpracován znalecký posudek, přestože tento dotaz zůstal bez efektu, když soud vyjma odpovědi žalobci žádný úkon ve prospěch obdržení posudku od znalce neučinil.
21. Konečně pokud jde o hledisko významu předmětu řízení pro poškozeného, vzal soud za prokázané, že řízení mělo pro žalobce zvýšený význam. Žalobce namítal nepřiměřenou délku řízení, ve kterém si nárokoval náhradu újmy na zdraví, která mu vznikla v důsledku dopravní nehody, již z tohoto titulu pak lze dle názoru soudu uzavřít, že výsledek řízení měl pro žalobce zvýšený význam. Z obsahu spisu posuzovaného řízení pak vyplývá, že žalobce je po dopravní nehodě poměrně výrazně zdravotně postižen (byla mu též poskytnuta poměrně vysoká náhrada újmy na zdraví, byť se žalobou domáhal náhrady ještě vyšší), z důvodu svého nedobrého zdravotního stavu tak jistě vnímal průběh řízení intenzivněji a jeho délku úkorněji nežli člověk zdravý.

22. Na základě popsaných hledisek, která lze (zejména postup soudů v posuzovaném řízení) či nelze (zejména složitost řízení a postup samotného žalobce) přičítat státu či která kladla zvýšený důraz na rychlost řízení (zvýšený význam řízení pro žalobce), dospěl soud k závěru, že celkovou dobu řízení v délce 11 let a 10 měsíců nelze považovat za dobu přiměřenou, a že tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona. Tato skutečnost ostatně nebyla mezi účastníky sporná, když žalovaný nepřiměřenost délky posuzovaného řízení sám uznal.
23. Uvedený nesprávný úřední postup pak byl způsobilý vyvolat na straně žalobce nemajetkovou újmu, kdy vznik takové újmy představované stavem nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován, se předpokládá (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010). Žádné skutečnosti, které by uvedenou domněnku měly vyvrátit, žalovaný v řízení neuvedl, naopak vznik újmy dodatečně uznal, když žalobci poskytl dílčí odškodnění.
24. Soud pak má za to, že za předmětnou nemajetkovou újmu je namíste poskytnout zadostiučinění v penězích, když pouhé konstatování porušení práva se s ohledem zejména na celkovou dobu řízení a trvání stavu nejistoty a vysoký význam řízení pro žalobce nejeví jako přiměřené a dostačující. Při stanovení výše tohoto zadostiučinění soud vyšel ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia NSČR sp. zn. Cpjn 206/2010. Dle názoru soudu nelze již při stanovení základní částky vycházet z částky na spodní hranici rozpětí uvedeného v odkazovaném stanovisku, když předmětné řízení je nutno považovat za již extrémně dlouhé. Za přiměřenou tak soud považoval částku 16 500 Kč za rok řízení, resp. částku 1 375 Kč za 1 měsíc řízení, redukovanou na $\frac{1}{2}$ za první dva roky trvání řízení. Takto stanovenou základní částku pak soud modifikoval dle jednotlivých kritérií upravených v § 31a odst. 3 zákona, pro které lze základní částku zvýšit či snížit.
25. Z hlediska popsané složitosti věci soud snížil základní částku o 30 %. Výše popsaný postup soudů v posuzovaném řízení se primárně odrazil již v závěru o nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení jako takového, kdy je pak poskytováno zadostiučinění za celou dobu trvání řízení, nikoliv jen za dobu, o kterou z důvodů přičitatelných státu došlo k prodloužení řízení. Popsaný postup soudů však měl na celkovou dobu řízení natolik zásadní negativní vliv, že je dle názoru soudu nezbytné z uvedeného hlediska základní částku dále navýšit, a to o 10 %. Z důvodu postupu žalobce a jeho přispění k celkové délce řízení snížil soud základní částku odškodnění o dalších 15 %, zároveň však vzhledem k dílčímu aktivnímu jednání žalobce a jeho zájmu o průběh řízení soud základní částku odškodnění navýšil o 5 %. Kritérium významu řízení pak soud zohlednil zvýšením základní částky o 10 %.
26. Soud tedy uzavřel, že by základní částka odškodnění měla být snížena o 20 %. Na základě takového závěru pak soud považoval za důvodný požadavek na poskytnutí zadostiučinění ve výši 143 000 Kč vypočtený následovně: $142 \text{ (měsíců řízení)} \times 1\,375 \text{ Kč (za 1 měsíc řízení)} - 12 \times 1\,375 \text{ Kč (modifikace na } \frac{1}{2} \text{ za první dva roky řízení)} = 178\,750 \text{ Kč} \times 0,8 \text{ (snížení o 20 \%)}.$ Jelikož žalobce již na odškodnění nemajetkové újmy obdržel částku 105 625 Kč, shledal soud žalobu po částečném zpětvzetí důvodnou do částky 37 375 Kč, do této částky jí vyhověl a ve zbylém požadavku na zaplacení částky 37 000 Kč ji jako nedůvodnou zamítl.
27. Pokud jde o požadované příslušenství, žalovaný se nezaplacením předmětné částky do dne splatnosti dostal do prodlení, a vznikla mu tak povinnost platit vedle jistiny též úroky z prodlení, a to ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaný se dostal do prodlení uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku, kdy dle § 15 odst. 1 zákona přízná-li ústřední orgán náhradu

škody, je třeba nahradit škodu do šesti měsíců od uplatnění nároku. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu. Teprve ode dne následujícího po uplynutí této lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení, kdy uplatněním je okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu škody (újmy) žalovanému. Žádost žalobce byla doručena žalovanému dne 28. 4. 2017 a lhůta 6 měsíců skončila dne 28. 10. 2017. Soud tak považoval požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení z již zaplacené částky a z přiznané částky od 29. 10. 2017 za důvodný, a požadované právo na zaplacení úroku z prodlení tak žalobci přiznal.

28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když s ohledem na výsledek řízení, kdy žalobce dosáhl satisfakce uložením povinnosti žalovanému nahradit mu nemateriální újmu, lze na něho ve smyslu zásad úspěchu ve věci pohlížet obdobně, jako by byl plně úspěšný, byť mu nebylo přiznáno jím požadované plnění v plné výši (viz např. usnesení NSČR sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 456 Kč, která je tvořena
- zaplacenou částí soudního poplatku podle položky 8a Sazebníku soudních poplatků ve výši 1 000 Kč, a to s ohledem na to, že žalobce byl v rozsahu 50 % od soudních poplatků osvobozen,
  - 4x odměnou právního zástupce za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis částečného zpětvzetí žaloby, vyjádření ve věci ze dne 22. 11. 2018) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 12 400 Kč (4x 3 100 Kč), když za tarifní hodnotu byla dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu vzata částka 50 000 Kč,
  - paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce žalobce za čtyři úkony právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v celkové výši 1 200 Kč (4x 300 Kč),
  - DPH ve výši 21 % z odměny a náhrady právního zástupce ve výši 2 856 Kč.
29. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 částí věty za středníkem o. s. ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaný jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 13. února 2019

Mgr. Martin Trepka, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Kudrnová